

СТИВЪН КИНГ РАЗХОДКАТА

Превод от английски: Мария Парушева, 1994

chitanka.info

„Последно повикване за разходка по маршрут 701“ — отекна приятният женски глас през широкото фоайе на терминала на Ню Йоркското летище. Летището не се беше променило много през последните триста години — поизтрито и малко страшничко. Автоматизираният женски глас беше може би най-приятното нещо в него. „Тук е центърът за организиране на разходки до град Уайтхед, Марс“ — продължи гласът. — „Пътниците, снабдени с билети, да се отправят към синьото фоайе. Необходимо е всички документи да бъдат изрядни. Благодаря ви.“

Фоайето за отдих на горния етаж съвсем не беше изтрито, беше покрито със светлосив мокет. Стените бяха чисто бели, по тях висяха приятни графики с размазани изображения. Успокояващата прогресия на цветовете се издигаше към тавана. В огромната зала имаше сто кушетки, внимателно подредени в редици по десет. Петима служители от центъра за разходки се движеха напред-назад, говореха тихо и предлагаха чаши с мляко. От едната страна на залата се намираще входът, където имаше охрана и още един служител от Центъра, който проверява документите на закъснял пътник, изтерзан бизнесмен, с вестник „Ню Йорк Таймс“, сгънат под мишницата. Точно от другата страна подът се спускаше в нещо като корито, метър и половина широко и три метра дълго. То минаваше през един отвор без врата и малко приличаше на детска пързалка.

Семейство Оутс лежаха един до друг на четири кушетки в единия край на залата. Марк Оутс и жена му, Мерилиз, бяха от двете страни на децата.

— Татко, сега ще ми кажеш ли за разходката? — попита Рики. — Ти ми обеща.

— Да, татко, обеща — добави Патриша и се закиска звънко без никаква видима причина.

Един бизнесмен с телосложение на бик изви глава към тях и после пак се върна към папката с документи, която разглеждаше, лежейки по гръб, с прилежно събрани, лъснати обувки. Отвсякъде се чуваше тихото бърборене и шумолене на пътници, които се настаняват на кушетките.

Марк погледна към Мерилиз Оутс и намигна. Тя също му намигна в отговор, но бе толкова нервна, колкото звучеше и Пати. *Защо не?* помисли си Марк. *Първа разходка и за тримата.* Те с

Мерилиз бяха обсъждали преимуществата и недостатъците на едно преместване на семейството през последните шест месеца — откакто му бяха съобщили от „Тексако Уотър“, че го местят в Уайтхед. Накрая решиха, че и четиримата ще се преместят за двете години, през които Марк ще е на работа на Марс. Сега, гледайки бледото лице на Мерилиз, той се чудеше дали тя не съжалева за това решение.

Той погледна часовника си и видя, че до разходката остава почти половин час. Достатъчно време, за да разкаже историята... и той се надяваше, че така ще отвлече съзнанието на децата от тяхната нервност. Кой знае, може би и Мерилиз щеше да се отпусне малко.

— Добре — каза той. Рики и Пат го гледаха сериозно. Синът му беше на дванадесет, а дъщеря му — на девет. Той пак си повтори, че синът му ще е нагазил дълбоко в блатото на пубертета, а на дъщеря му вече ще й растат гърди, когато дойде време пак да се връщат на Земята, и пак му се стори невероятно. Децата щяха да ходят в малкото обединено училище в Уайтхед заедно с още стотина копелета на служители от инженерингови и нефтени компании. Може би скоро синът му щеше да ходи на експедиции до Фобос. Направо не беше за вярване, но беше истина.

Кой знае? помисли си той кисело. *Може да ми помогне да преодоля и моята нервност преди пътуване.*

— Доколкото ни е известно — започна той, — „разходката“ е била изобретена преди около триста и двадесет години, към 1987 година, от един човек на име Виктор Карун. Това било част от частно изследване, финансирано с малко държавни пари... и в крайна сметка държавата го взела, естествено. В крайна сметка изобретението стигнало или до държавата, или до нефтените компании. Причината, поради която не знаем точната дата е, че Карун бил малко ексцентричен...

— Искаш да кажеш, че е бил луд ли, татко? — попита Рики.

— Ексцентричен означава съвсем леко луд, мило — каза Мерилиз и се усмихна над главите на децата към Марк. Сега тя изглеждаше малко по-малко напрегната, помисли си той.

— О.

— Във всеки случай той правел експерименти с процеса в продължение на доста време, преди да информира правителството за

результатите — продължи Марк, — а им казал само защото му свършвали парите, а те не искали да продължат да го финансират!

— Като в рекламата: „Ние ще финансираме Вашите проекти!“ — каза Пат и пак се засмя весело.

— Точно така, скъпа — каза Марк и нежно разроши косата ѝ. В другия край на залата той видя как една врата се плъзна безшумно и се отвори, за да минат още двама служители в яркочервени пуловери на служба „Пътешествия“, които бутаха масичка на колела. На нея имаше маркуч с накрайник от неръждаема стомана. Под драперията на масичката, внимателно скрити, Марк знаеше, че се намират две бутилки с газ, в мрежестата торба закачена за масата се намираха сто маски за еднократна употреба. Марк продължи да говори, не искаше неговите хора да забележат представителите на Лета, ако е възможно до последния момент. И ако му стигнеше времето за цялата история, те щяха да посрещнат подаващите газа с отворени обятия.

Когато видяха каква е алтернативата.

— Разбира се, вие знаете, че „разходката“ е телепортация, ни повече, ни по-малко — каза той. — Понякога в училище в часовете по физика и химия я наричат „Процеса на Карун“, но това си е телепортация и самият Карун — ако човек вярва на приказките — я нарича „Разходката“. Той много четял научна фантастика и има един разказ от един човек на име Алън Бестър, казва се „Звездите са моята цел“, и в него този Бестър използва думата „разходка“ за телепортация. Само дете в неговата книга, човек може да се разходи само като си помисли за това, а на практика това е невъзможно.

Служителите закрепиха една маска към накрайника на маркуча и я подадоха на една възрастна дама в другия край на залата. Тя я пое, вдиша веднъж, и падна тиха и отпусната на кушетката си. Полата ѝ се бе вдигнала леко и откриваше едно отпуснато бедро, нашарено като карта от разширени вени. Един от служителите внимателно ѝ я оправи, докато другият измъкна използваната маска и постави нова. Това бе един процес, който напомняше на Марк за пластмасовите чаши в мотелите. Молеше се на Бога Пати малко да се отпусне, беше виждал деца, които трябваше да бъдат държани здраво и които пицяха, когато доближаваха маската до лицето им. Сигурно това не беше ненормална реакция от страна на дете, но беше много неприятно за гледане и той

се надяваше да не се случи същото с Пати. По отношение на Рик бе малко по-спокоен.

— Предполагам, може да се каже, че „Разходката“ се появи в последния възможен момент — продължи той. Говореше на Рики, но се протегна и хвана ръката на дъщеря си. Пръстите ѝ веднага се вкопчиха в неговите с паническа напрегнатост. Дланта ѝ беше хладна и леко запотена. — Запасите от нефт в света се изчерпвали, а това, което останало, принадлежало на пустинните народи от Близкия изток, които решили да го използват като политическо оръжие. Те сформирали нефтен картел, наречен ОПЕК...

— Какво е картел, татко? — попита Пати.

— Ами, монопол — каза Марк.

— Като клуб, мила — каза Мерилиз. — И можеш да членуваш в този клуб, само ако имаш много нефт.

— О.

— Нямам време да ти обяснявам цялата каша — каза Марк. — Ще изучаваш част от нея в училище, но е било пълна каша — да оставим нещата дотук. Ако човек е имал кола, можел е да я кара само два дни в седмицата и бензинът струвал петнадесет долара за галон на старите пари...

— Боже — каза Рики — сега струва само около четири цента за галон, нали, татко?

Марк се усмихна.

— Затова отиваме там, за където сме тръгнали, Рик. На Марс има достатъчно нефт поне за осем хиляди години и достатъчно на Венера за още двадесет хиляди... но нефтът дори не е така важен както преди. Сега се нуждаем най-много от...

— Вода — извика Пати и бизнесменът вдигна глава от документите, които разглеждаше и ѝ се усмихна за миг.

— Точно така — каза Марк. — Защото през годините между 1960 и 2030, сме отровили повечето от нашата. Първото пренасяне на вода от марсианските ледени шапки се е наричало...

— Операция Сламка — това беше Рики.

— Да. 2045 или там някъде. Но много преди това „разходката“ се е използвала за намиране на източници на чиста вода тук на земята. И сега водата е основният експорт от Марс... нефтът е определено страничен продукт. Но на времето е бил важен.

Децата кимнаха.

— Работата е в това, че тези неща винаги са били там, но ние успяхме да се сдобием с тях благодарение на „разходката“. Когато Карун изобрети този процес, светът навлизал в нов ледников период. Предната зима, повече от десет хиляди души умрели от студ в Съединените щати, защото не е имало достатъчно енергия за отопление.

— Ле-ле — каза Пати делово.

Марк погледна надясно и видя как служителите разговарят с един свитичък човечец и го убеждават. Накрая той пое маската и сякаш падна мъртъв на кушетката секунди по-късно. *За първи път му е, помисли си Марк. Винаги си личи.*

— За Карун всичко започнало с молив... няколко ключа... ръчен часовник... и няколко мишки. Мишките му показали, че съществува проблем...

Виктор Карун се върна в лабораторията си трескаво възбуден. Мислеше си, че вече знае как са се чувствали Морз, и Александър Грейъм Бел, и Едисън... но това беше по-голямо от всички тях взети заедно, и той за малко щеше да блъсне микробуса на два пъти по обратния път от магазина за домашни животни на Ню Плац, където бе похарчил последните си двадесет долара за бели мишки. Последното нещо, което му беше останало на този свят, бяха деветдесет и трите цента в предния му десен джоб и осемнадесет долара на книжка... но той не се сети за това. А ако беше се сетил, това определено нямаше да го обезпокои.

Лабораторията се намирал в един преустроен хамбар в края на дългия една миля черен път, отклоняващ се от шосе № 26. Точно когато завиваше от шосето по черния път, за малко щеше да се блъсне за втори път с пикапа. Резервоарът на колата беше почти празен и нямаше да има бензин следващите десет дни или две седмици, но и това не го тревожеше. Съзнанието му бе попаднало във водовъртежа на някакъв унес.

Това, което се беше случило, не беше съвсем неочаквано. Една от причините, поради която правителството го бе финансирало с жалката сума от двадесет хиляди годишно, беше, че винаги бе имало една неосъществена възможност в областта на предаването на частиците.

Но да стане ей така... изведнъж... без предупреждение... с толкова малко електричество, колкото е нужна за един цветен телевизор... Боже! Господи!

Той спря микробуса със страхотно изскърцване на спирачките, грабна кутията от мръсната седалка до себе си, (на кутията имаше нарисувани кучета, и котки, и хамстери, и златни рибки с надпис: *Аз идвам от магазина за домашни животни на Стакпоул*) и се затича към двойните врати. От вътрешността на кутията се чуваше бутането и суркането на опитните му животни.

Той се опита да бутне голямата врата и когато тя не помръдна, се сети, че я заключи. Карун изпсува високо и започна да тършува за ключовете си. Правителството изискваше лабораторията да се заключва през цялото време — това бе едно от нещата, които вървяха заедно с парите, — но Карун все забравяше.

Той извади ключовете, за миг се взря в тях като омагьосан, като продължаваше да прокара палеца си по зъбците на ключа на пикапа. Пак си помисли: *Боже! Господи!* После започна да тършува из връзката за ключа, който отваряше вратата на хамбара.

Както първият телефон е бил използван по невнимание — когато Бел извикал по него: „Уотсън, ела тук!“, когато изсипал някаква киселина върху документацията и върху себе си — така и първата телепортация е била извършена по случайност. Виктор Карун телепортирал първите два пръста на лявата си ръка на петдесет метра, до другата страна на хамбара.

Карун бил инсталирал два терминала в противоположните краища на хамбара. От неговата страна имало едно обикновено йонно оръдие, което може да се купи от всеки склад за по-малко от петстотин долара. От другата страна, точно зад далечния терминал — и двата терминала били квадратни, с размерите на книга — била газовата камера. Между тях се намирало нещо като плътна завеса за баня, само дето завесите за баня не се правят от олово. Идеята била да се изстрелят йоните от Терминал 1, след това да се заобиколи и да се наблюдава как преминават през газовата камера, която била точно от другата страна на Терминал 2 с оловния щит помежду, за да се докаже, че те наистина са били предадени. Само дето през последните две

години процесът задействал само два пъти и Карун нямал никаква представа защо.

Докато поставял йонното оръдие на мястото му, пръстите му се плъзнали през терминала — обикновено това не създавало проблеми, но тази сутрин бедрото му закачило щифта на копчето, което включвало устройството и се намирало наляво от терминала. Той не усетил какво става — машината издавала едва чут звук — докато не усетил гъделичкане в пръстите.

„Не приличаше на електрически удар“ — писал Карун в единствената си статия по въпроса, преди правителството да затвори лабораторията му. Статията му била публикувана не другаде а в списанието „Популярна механика“. Той им я продал за седемстотин и петдесет долара, като последен опит да запази „Разходката“ като частно начинание. — „Нямаше го онова неприятно щипене, което човек усеща, когато хване изнищен шнур на лампа, например. Повече приличаше на усещането, което човек получава, когато си сложи ръката върху някоя машина, която работи силно. Вибрирането е толкова бързо и леко, че е буквално гъделичкане.

Тогава погледнах към терминала и видях, че показалецът ми е изчезнал под диагонален наклон през средното кокалче, а средният ми пръст — малко над него. Освен тях бе изчезнала и нокътната част на безименния ми пръст.“

Карун инстинктивно си дръпнал ръката и извикал. Той толкова много очаквал да види кръв, както писал по-късно, че за миг-два халюцинирал, че вижда кръв. Лакътят му ударил йонното оръдие и го съборил от масата.

Стоял там с пръсти в устата, искал да се увери, че те продължават да са там, че са цели. През съзнанието му преминала мисълта, че е работил прекалено много и се преуморил. И тогава преминала и друга мисъл: че последните модификации може да са... да са предизвикали нещо.

Той не си пъхнал пръстите обратно вътре, всъщност, Карун направил „разходка“ само още веднъж в целия си живот.

Отначало нищо не предприел. Направил дълга, безцелна разходка из хамбара, размахвал ръце във въздуха и си мислел дали да се обади на Карсън в Ню Джърси или може би на Бъфингтън в Шарлът. Карсън сигурно не би приел телефонен разговор за негова

сметка, стиснато копеле е той, но Бъфингтън вероятно ще приеме. Тогава му дошла на ум една идея и той изтичал до Терминал 2, мислейки, че пръстите му са прекосили хамбара и там може да има някаква следа от тях.

Разбира се нямало. Терминал 2 си стоял върху три щайги от портокали и не приличал на нищо друго, освен на гилотина-играчка без ножа. От едната страна на стоманената рамка имало щепсел, от който излизала корда и се връщала обратно в трансмисионния терминал, който не бил нищо повече от трансформатор на частици, свързан с компютър.

Това му напомнило, че...

Карун погледнал часовника си и видял, че е единадесет и четвърт. В неговия договор с правителството се включвали малкото пари, които му давали плюс компютърно време, което било безкрайно ценно. Компютърната му връзка щяла да трае до три часа този следобед и после „чао“ до понеделник. Трябвало да се раздвижи, да направи нещо.

„Пак погледнах към купчината щайги — пише Карун в «Популярна механика» — и после погледнах към остатъците от пръстите си. Несъмнено доказателството съществуваше. Тогава си помислих, че то нямаше да убеди никого, освен мен. Но в началото човек трябва да убеди себе си.“

— Какво е било то, татко? — попита Рики.

— Да — добави Пати. — Какво?

Марк леко се усмихна. Бяха се увлекли вече, дори Мерилин. Почти бяха забравили къде се намират. С крайчето на окото си наблюдаваше как служителите шепнешком търкалят количката сред желаещите да се отправят на „Разходка“ и ги приспиват. Той бе установил, че при цивилното население процесът бе много по-бавен, отколкото при военните. Цивилните ставаха нервни и искаха да разговарят за това. Маркучът и маските твърде много напомняха за операционна зала в болница, където хирургът със своите скалпели се криеше някъде зад анестезиолога, с неговите газове в сребристи бутилки. Понякога имаше паника, истерия. А винаги имаше по няколко души, които просто загубваха самообладание. Марк бе наблюдавал два такива случая, докато говореше на децата: двама мъже, които просто се бяха надигнали от кушетките си и пресякоха залата, за да стигнат до

входа, без фанфари, откопчаха документите, които бяха закачени за реверите им, подадоха ги на служителите и излязоха, без да се обръщат. Служителите бяха инструктирани да не спорят с никого, който иска да си тръгне, винаги имаше лист на чакащите, понякога четиридесет-петдесет души, които се надяваха въпреки всичко. Когато тези, които не можеха да го понесат напуснеха, на тяхно място веднага идваха чакащите, с документи забодени за ризите.

— Карун намерил две чепчета в показалеца си — каза той на децата. — Извадил ги и ги сложил настрана. Едното се изгубило, а другото може да се види в пристройката на Смитсоновиън във Вашингтон. Намира се в херметически затворена стъклена кутия недалече от лунните скали, донесени от първите пътешественици в космоса, които ходили на луната...

— Нашата луна ли, татко, или някоя от луните на Марс? — попита Рики.

— Нашата — каза Марк и леко се усмихна. — Само една ракета с човек на борда е кацала на Марс, Рики, и това е била френска експедиция някъде около 2030. Във всеки случай това е причината, поради която в Смитсоновиън може да се намери обикновено старо чепче от портокалова щайга. Защото това е първият телепортиран предмет през пространството.

— Какво станало тогава?

— Ами, според историята, която се разказва, Карун изтичал...

Карун изтича обратно до Терминал 1, спря за миг с тупкащо сърце, едва си поемаше дъх. *Трябва да се успокоя, каза си той. Трябва да обмисля всичко много добре. Няма да мога да използвам максимално времето си, ако ходя като сащисан.*

Съвсем умишлено не обърна внимание на онази част от съзнанието си, която крещеше да бърза и да направи нещо, извади нокторезачката от джоба си и с върха на пилата извади треските от показалеца си. Сложи ги върху бялата опаковка на шоколадчето, което бе изял, докато бърникаше трансформера и се опитваше да разшири неговата аферентна способност (явно бе успял далеч отвъд най-смелите си планове). Едната тресчица се изтърколи от хартиятката и се изгуби, а другата стигна до музея Смитсоновиън, заключиха я в стъклена

витрина, оградиха я с дебели плюшени въжета и я наблюдаваха през цялото време с телевизионна камера.

След като измъкна тресчицата, Карун се почувства малко по-спокоен. Молив. Един молив ще да свърши работа. Той взе един от полицата и внимателно го сложи в Терминал 1. Моливът изчезна гладко, сантиметър по сантиметър, като нещо при оптическа илюзия или трик на добър фокусник. От едната страна на молива пишеше: *Еберхард Фабер № 2*, с черни букви на жълтобоядисаното дърво. Когато мушна молива така, че всичко с изключение на *Еберх* изчезна, Карун заобиколи от другата страна на Терминал 1. Погледна вътре.

Видя молива като отсечен, сякаш гладко срязан с нож. Попипа с пръсти мястото, където трябваше да се намира останалата част от молива, и естествено там нямаше нищо. Изтича до другия край на хамбара, където бе Терминал 2 и там видя липсващата част на молива, върху най-горната щайга. Сърцето му заби толкова силно, че разлюля целия му гръден кош. Той хвана подострената част на молива и го изтегли.

Вдигна го, огледа го. Сграбчи го и написа: РАБОТИ! на една дъска на хамбара. Написа го с такава сила, че графитът се счупи на последната буква. Карун започна да се смее с всички сили в празния хамбар. Толкова силно се засмя, че стресна спящите лястовички и те се разлетяха сред високите греди.

— Работи! — изкрещя той и се върна бегом до Терминал 1, махаше ръце, стиснал здраво молива. — Работи! Работи! Чуваш ли ме, Карсън, пич такъв? Работи И АЗ ГО НАПРАВИХ!

— Марк, внимавай какво говориш на децата — укори го Мерилиз.

Марк вдигна рамене.

— Предполага се, че това е казал.

— Добре де, но не можеш ли да го редактираш малко?

— Татко? — попита Пати. — Този молив и той ли е в музея?

— А мечките в гората ли си вършат оная работа? — каза Марк и се плесна с ръка по устата. И двете деца се закискаха — но пронизителните нотки бяха изчезнали от гласа на Пати, констатира Марк със задоволство — а след като се опита да остане сериозна цяла секунда, Мерилиз също се закиска.

След това минаха ключовете, Карун просто ги хвърли в Терминала. Мисленето му пак започна да се връща в старото си русло и реши, че първото нещо, което трябва да се установи, е дали процесът прехвърля нещата от другата страна точно такива, каквито са били, или пътуването ги променя по някакъв начин.

Той видя как ключовете преминават и изчезват, и в същия момент ги чу как издрънчават от другата страна върху щайгата. Изтича до другия край, този път малко по-спокойно, като по пътя спря, за да дръпне встрани оловната завеса. Сега вече не му беше нужна нито тя, нито йонното оръдие. И слава богу, защото бе така строшено, че не можеше да се оправи.

Той грабна ключовете, отиде до катинара, който Правителството го бе принудило да сложи и опита ключа. Завъртя се без проблем. После опита ключа в ключалката. Той също се завъртя. По същия начин опита ключовете, които заключваха чекмеджетата на бюрото му, както и ключа за пикапа.

Карун прибра ключовете в джоба си и си свали ръчния часовник. Беше Сейко — кварц LC с вграден калкулатор под дигиталния циферблат — двадесет и четири мънички копчета, които му позволяваха да извършва всякакви изчисления, от събиране до намиране на корен квадратен. Деликатна машинарийка — а към нея и хронометър. Карун го сложи в Терминал 1 и го бутна напред с молива.

Изтича до другата страна и го грабна. Когато го сложи в Терминала, той бе показвал 11:31:07. Сега показваше 11:31:49. Много добре. Само дето щеше да е добре да има един асистент в другия край, който да установи дали е имало някаква промяна във времето. Е, няма значение. Скоро правителството ще го затрупа с асистенти.

Опита калкулатора. Две и две продължаваха да дават четири, осем делено на четири продължаваше да е две. Корен квадратен от единадесет продължаваше да е 3.3166247... и така нататък.

Тогава реши, че е време за мишките.

— Какво станало с мишките, татко? — попита Рики.

Марк се поколеба. Тук трябваше да внимава, ако не искаше да изплаши децата си (да не говорим за жена си) и да ги хвърли в истерия

минути преди първата им „разходка“. Най-важното нещо бе да ги остави с чувството, че сега всичко е наред, че проблемът е разрешен.

— Както казах, възникнал един малък проблем...

Да. Ужас, лудост и смърт. Какво ще кажете, малък проблем, нали деца?

Карун остави кутията с надпис ИДВАМ ОТ МАГАЗИНА ЗА ДОМАШНИ ЖИВОТНИ НА СТАКПОУЛ на полицата и погледна часовника си. *Дявол да ме вземе, хванал съм го обратно.* Обърна го както трябва и видя, че е два без четвърт. Беше му останало само час и петнадесет минути компютърно време. *Как само лети времето в приятни занимания,* закиска се той.

Той отвори кутията, бръкна в нея и измъкна една писукаща малка мишка за опашката. Сложи я пред Терминал 1 и каза: „Хайде, мишле“. Мишката бързо скочи от щайгата за портокали и се затича по пода.

Псувайки, Карун скочи след нея и за малко щеше да я хване в ръка, преди тя да се промъкне в цепнатината между две дъски и да изчезне.

„МАЙНАТА ТИ!“ извика Карун и изтича обратно до кутията с мишки. Стигна тъкмо на време, за да върне две потенциални бегълки обратно в кутията. Взе втора мишка, хвана тази през корема (по професия беше физик и не познаваше добре белите мишки) и пак затвори капака на кутията.

Тази мишка той завъртя и залюля, за да я замае. Тя се вкопчи с лапички в дланта на Карун, но безрезултатно, тя се претърколи през Терминал 1. Карун чу веднага как тя се приземи върху портокаловите касетки в другия край на хамбара.

Този път той спринтира, защото си спомни как му бе избягала първата мишка. Опасенията му бяха напразни. Бялата мишка просто клечеше на щайгата, с празен поглед, слабините ѝ едва се надигаха. Карун забави ход и я приближи съвсем внимателно — не беше от хората, които са свикнали да се занимават с мишки, но не беше нужно човек да е ветеран в работата с мишките, за да види, че нещо никак не е в ред.

(„Мишката не се чувствала много добре след преминаването си“, каза Марк на децата си с широка усмивка, за която само жена му усети,

че е съвсем фалшива.)

Карун докосна мишката. Имаше чувството, че докосва някаква инертна маса — нещо натъпкано с талаш или слама, може би — само дето при дишането ѝ се надигаха слабините. Мишката въобще не погледна към Карун, гледаше вторачено напред. Той бе пуснал едно въртящо се, пъргаво, жизнено животно, а сега тук имаше нещо, което приличаше на восъчната фигура на мишка.

Тогава Карун щракна с пръсти пред малките розови очички на мишката. Тя премигна... и падна мъртва на една страна.

— Така че Карун решил да опита с друга мишка — каза Марк.

— Какво станало с първата мишка? — попита Рики. Марк пак си извади широката усмивка:

— Пенсионирали я с почести.

Карун намери една хартиена кесия и сложи мишката в нея. Тази вечер щеше да я занесе на Москони, ветеринарят. Москони можеше да направи дисекция и да му каже, дали органите ѝ са по местата си. Правителството сигурно щеше да се противопостави да се замесва граждан в един проект, който би бил класифициран като тройно свръх секретен. Такъв е животът, както каза котката на котенцата, когато се оплакали, че млякото не е достатъчно топло. Карун бе решил, че Великият баща от Бялата къща във Вашингтон ще научи за това, колкото е възможно по-късно. За нещастната помощ, която Великият баща от Бялата къща му бе оказал, той можеше да почака. Такъв е животът. Тогава си спомни, че Москони живее ужасно далече, а в микробуса няма достатъчно бензин, дори да стигне до центъра на града... да не говорим за обратния път.

Но беше 2:03 — беше му останало по-малко от час компютърно време. После щеше да мисли за проклетата дисекция.

Карун направи една временна пързалка към Терминал 1 (всъщност това бе първият Улей за разходка, каза Марк на децата и Пати реши че идеята за Улей за разходка на мишки е много сладка и смешна) и пусна нова бяла мишка по нея. Той затворил от едната страна с голяма книга и след няколко секунди безцелно топуркане и душене, мишката премина през терминала и изчезна.

Карун притича през хамбара. Мишката бе мъртвопристигнала.

Нямаше кръв, нямаше подувания по тялото, които да показват, че е имало такава голяма промяна в налягането, която да предизвика вътрешни разкъсвания. Карун предположи, че може би кислородният глад...

Той поклати нетърпеливо глава. На бялата мишка ѝ бяха нужни само наносекунди да премине от другата страна. Неговият собствен часовник потвърждаваше, че времето бе останало константа в процеса, или поне много близо до константа.

И втората мишка отиде при първата в кесията. Карун извади трета (четвърта, ако броите първата късметлийка, която успя да избяга през цепнатината) и се почуди какво ли ще му свърши първо, компютърното време или запасът от мишки.

Той хвана тази мишка здраво в ръка и насила набута задните ѝ лапички през терминала. Видя как задните лапички се появиха в отсрещния край на хамбара... само задните крачка. Лишените от тяло крачета ритяха безпомощно по грубите дъски на щайгите.

Карун изтегли мишката обратно. Сега нямаше отклонения, тя само го ухапа по кожата между палеца и показалеца така силно, че протече кръв. Карун бързо пусна мишката обратно в кутията с надпис „ИДВАМ ОТ МАГАЗИНА ЗА ДОМАШНИ ЖИВОТНИ СТАКПОУЛ“ и извади малкото шишенце пероксид от аптекката в лабораторията, за да дезинфекцира ухапаното място.

Сложи на мястото анкерпласт, после се разтършува, докато намери чифт работни ръкавици. Усещаше, че времето изтича. Вече беше 2:11.

Той извади друга мишка и я пъкна със задната част напред през терминала. Изтича до Терминал 2. Тази мишка живя почти две минути, дори направи няколко крачки. Тръгна да прекосява щайгата за портокали, залитна и падна на една страна, изправи се с мъка на крака, после остана приклепнала. Карун щракна с пръсти пред главата ѝ и тя отстъпи може би на четири стъпки, преди да падне отново. Започна да диша по-бавно... по-бавно... спря. Тя бе мъртва.

Карун усети студена тръпка.

Той се върна, извади нова мишка, и я пъкна наполовина, този път с главата напред. Видя как се появи в другия край — отначало главата... после шията и предната половина на тялото. Внимателно, Карун отпусна мишката в ръката си, готов да я стисне отново, ако

започне много да мърда. Това не стана. Мишката просто си стоеше там, половината в единия край на хамбара, другата половина — в другия.

Карун изтича до Терминал 2.

Мишката беше жива, но очите ѝ бяха розови и безизразни. Мустаците ѝ не помръдваха. Като отиде от другата страна на терминала, Карун видя изумителна гледка. Той бе видял молива в разрез, сега видя мишката. Той видя прешлените на малкия ѝ гръбначен стълб, как свършват рязко с бели кръгчета, видя как кръвта ѝ се движи по кръвоносните съдове, видя тъканите, които пулсират с прилива на живот по тесните каналчета. И нищо друго да не излезе, от това ще стане поне чудесно средство за диагностика, помисли си той (а по-късно го написа в статията си в „Популярна Механика“).

После той забеляза, че движението на тъканите бе престанало. Мишката бе умряла.

Карун изтегли мишката за муцуната, беше му неприятно да я докосва и я пусна в книжната кесия при другите. *Стига толкова бели мишки, реши той. Мишките умират. Умират, ако ги пуснеш целите, умират ако ги пуснеш наполовина с главата напред. Сложи ги наполовина със задницата напред и те си остават жизнени.*

Какво, по дяволите, означава това?

Входяща сетивна информация, помисли си той, почти напосоки. Когато преминават те виждат нещо... чуват нещо... докосват се до нещо... Господи, може би дори помирисват нещо... което буквално ги убива. Какво? Той нямаше представа, но бе решен да разбере. Карун имаше още почти четиридесет минути, преди да изключат компютъра му от системата. Той разви термометъра от стената до кухненската врата, върна се и го постави между терминалите. Преди да го постави термометърът показваше 28 С, когато го извади пак показваше 28 С. Той разтършува празната стая, където държеше няколко играчки, с които да забавлява внучетата си и намери между тях пакетче балони. Наду един от тях, завърза го и го пхна през терминала. Той премина цял и невредим — така частично отговори на въпроса му относно внезапната промяна на налягането, която би могла да бъде предизвикана по някакъв начин от това, което той вече бе започнал да нарича процеса на „разходка“.

Пет минути преди да го изключат от системата, той се втурна в къщата си, грабна аквариума с рибките (вътре Пърси и Патрик размахваха опашки и се плъзгаха нервно насам-натам) и се затича обратно с него. Пъкна аквариума през Терминал 1.

Бързо отиде до Терминал 2, където аквариумът си стоеше върху щайгата. Патрик беше с корема нагоре, Пърси плуваше бавно на дъното, като замаян. След миг и той обърна корема нагоре. Карун тъкмо посягаше към аквариума, когато Пърси леко трепна с опашка и продължи да плува вяло. Той бавно се отърси от ефекта от пътуването и докато Карун се върне от ветеринарната клиника на Москони същата вечер в девет, Пърси си беше жизнерадостен като преди.

Патрик беше мъртъв.

Карун даде на Пърси двойна порция храна за рибки, а Патрик погребя с почести, като герой, в градината.

След като компютърът го беше отрязал за деня, Карун реши да иде на автостоп до къщата на Москони. Съответно той застана на шосе 26 в четири без петнадесет същия ден, облечен в джинси и спортно сако на ярки райета, с насочен палец и книжна кесия в другата ръка.

Накрая някакво момче с един мъничък „Шевет“, като консервна кутия, спря и Карун се качи.

— Какво носиш в кесията, чиче?

— Умрели мишки — каза Карун. Добре, че спря една друга кола. Когато фермерът, който я караше попита за кесията, Карун му каза, че в нея има сандвичи.

Москони веднага направи дисекция на една от мишките, като обеща да направи дисекция на останалите по-късно и да се обади на Карун по телефона, за да му каже резултата. Първоначалният резултат не беше много окуражаващ. Доколкото Москони можеше да определи, разрязаната мишка си беше съвсем здрава, само дето беше умряла.

Потискащо.

— Виктор Карун бил ексцентрик, но не бил глупак — каза Марк. Служителите се приближаваха и той разбра, че ще трябва да побърза... или да довърши историята в залата за събуждане в Уайтхол. — Докато пътувал на автостоп същата вечер — а голяма част от пътя той минал пеша, поне така се разказва, той осъзнал, че с един замах е решил поне една трета от енергийната криза. Всички стоки, които дотогава

трябваше да пътуват с влак, с камион, с кораб или самолет, всички можеха да бъдат транспортирани с „разходката“. Човек можеше да напише писмо до приятеля си в Лондон, или Рим, или Сенегал и той можеше да го получи още на следващия ден — без да се изгори грам бензин. Сега го приемаме за даденост, но за Карун това е било голямо нещо, вярвайте. Както и за всички останали.

— Но какво станало с мишките, татко?

— И Карун все това се питал — каза Марк, — защото разбирал, че ако хората искат също да се възползват от „разходката“, това би било разрешение на почти цялата енергийна криза. И така бихме могли да покорим космоса. В своята статия в „Популярна механика“ той казва, че дори звездите биха могли най-накрая да са наши. И той използва метафората за това, как може да се пресече плитък поток, без човек да си намокри краката. Просто се взема голям камък и се хвърля в потока, после се взема още един камък, стъпва се на първия и той също се хвърля в потока. После се взема трети камък, стъпва се на втория и се хвърля третия в потока и така, докато се направи пътека от камъни... а в нашия случай през слънчевата система, или дори галактиката.

— Това въобще не го разбирам — каза Пати.

— Защото си патка — каза Рики самодоволно.

— Не съм! Татко, Рики каза...

— Деца, престанете — каза Мерилиз внимателно.

— Карун до голяма степен предсказал това, което се случи — каза Марк. — Безпилотни космически кораби, програмирани да се приземяват отначало на луната, после на Марс, после на Венера, после на външните луни на Юпитер... космически кораби, програмирани да правят само едно нещо, след като се приземят...

— Да инсталират станция на „разходката“ за телепортиране на астронавти — каза Рики.

Марк кимна.

— Сега има научноизследователски постове из цялата слънчева система, и може би някой ден, дълго след като сме си отишли от този свят, за нас ще има и друга планета. Има космически кораби на проекта „разходка“ на път към четири звездни системи, които имат свои слънчеви системи... но ще мине много, много време, преди да стигнат до там.

— Искам да зная какво е станало с мишките — каза Пати нетърпеливо.

— Е, накрая правителството се намесило, — каза Марк. — Карун ги държал настрана колкото може по-дълго, но накрая те подушили какво става и му стъпили на врата. Направили Карун почетен шеф на проекта и той останал на този пост до смъртта си, без обаче да се занимава с изследвания.

— Еее, горкият човек! — каза Рики.

— Но е станал герой — каза Патриша. — Сега го има във всички учебници по история, също като президента Линкълн и президента Харт.

„Сигурен съм, че това е голямо утешение за него... където и да се намира той сега“, помисли си Марк и пак продължи, като внимателно замазваше неприятните места.

Правителството, притиснато до стената от разрастващата се енергийна криза, наистина здраво му стъпи на врата. Те искаха „разходката“ да започне да носи приходи, колкото може по-скоро, например — вчера. Изправено пред икономически хаос и все по-вероятната картина на анархия и глад през 90-те, то едва бе спряно в последния момент да не направи официално съобщение за „разходката“, преди да са завършени задълбочените спектрографски анализи на транспортирани с „разходката“ предмети. Когато анализите бяха готови — и не показаха изменения в структурата на транспортираните предмети — съществуването на „разходката“ бе обявено със страхотен шум. Демонстрирайки за първи път интелигентност (в края на краищата, нуждата е майка на изобретателността) Американското правителство постави Йънг и Рубикъм начело на проекта. Оттам започна да се изгражда митът около Виктор Карун, застаряващ, странен мъж, който си вземаше душ може би два пъти в седмицата и си сменяше дрехите само когато се сетеше за това. Йънг и Рубикъм и агенциите, които ги последваха, превърнаха Карун в комбинация от Томас Едисън, Ели Утни, Пекъс Бил и Флеш Гордън. Цялата работа имаше и хумористична страна, малко черен хумор, наистина, (но Марк Оутс не каза нищо от това на семейството си), а именно, че по онова време Виктор Карун може вече да е бил мъртъв или луд, казват, че изкуството имитира живота, а Виктор Карун

сигурно е бил запознат с книгата на Робърт Хайнлайн, за двойниците, които дублират важните фигури на обществени места.

Виктор Карун бе проблем. Непрекъснато напомнящ за себе си проблем, който не искаше сам да изчезне. Той бе някаква останка от шестдесетте години, с техните екологични протести, много плямпаше и си влачеше мудно краката — нещо, което са могли да си позволят през шестдесетте, когато все още е имало достатъчно енергия за това. От друга страна вече бяха настъпили „гадните осемдесет години“, с черни облаци от изгорели въглища, покриващи небето и голяма част от Калифорнийския бряг, обезлюден може би за шестдесет години напред от „отклонил“ се ядрен облак.

Виктор Карун остана проблем някъде докъм 1991 — и тогава стана мек като памук, усмихнат, кротък, тих, бащински, една фигура, която махаше от подиуми и от филми. През 1993, три години преди официално да умре, той мина на парада на розите, качен във водещата кола. Озадачаващо. И малко зловещо.

Резултатите от обявяването на „Разходката“ — телепортация в действие, на 19 октомври 1988 година, бяха всеобщ възторг и дълбоки икономически промени. На световния валутен пазар западналият американски долар рязко подскочи до неподозирани висоти. Хората, които бяха закупили злато по осемстотин и шест долара унцията, изведнъж откриха, че шестнадесет унции злато ще им донесат не повече от хиляда и двеста долара. В годината между официалното обявяване на „разходката“ и създаването на първите станции за телепортиране по този метод в Ню Йорк и Лос Анжелис, стоковата борса се качи с повече от хиляда пункта. Цената на нефта падна само с петдесет цента за варел, но до 1994, когато станциите за телепортиране бяха пръснати в седемдесет централни града из целите Съединени щати, ОПЕК бе престанал да съществува като организация, цената на нефта започна главолмно да пада. До 1998, когато вече имаше разкрити станции в по-голямата част от градовете на Свободния свят и телепортирането на стоки между Токио и Париж, Париж и Лондон, Лондон и Ню Йорк, Ню Йорк и Берлин, бе станало рутинна операция, цената на нефта падна до четиринадесет долара за варел. До 2006, когато хората най-накрая започнаха да ползват „разходката“, стоковата борса се бе стабилизирала на пет хиляди пункта над нивото от 1987 година, нефтът се продаваше шест долара за варел и нефтените

компании започнаха да променят имената си. „Тексако“ стана „Тексако Нефт/Вода“, а „Мобил“ стана „Мобил Водород–2-Кис.“

До 2045 водните сондажи станаха големият удар, а нефтът стана пак това, което е бил през 1906 — просто играчка.

— А мишките, татко? — попита Пати нетърпеливо. — Какво станало с мишките?

Марк реши, че може би вече е време да привлече вниманието на децата си към служителите, които сега предлагаха упойващия газ само на три пътеки от тях. Рики само кимна, а Пати доби истински тревожен вид, когато една дама с модерно избръсната и изрисувана глава вдъхна от гумената маска и изгуби съзнание.

— Човек не може да пътува с „разходката“, ако е буден, нали, татко?

Марк кимна и се усмихна насърчаващо към Патриша.

— Карун го разбрал, още преди правителството да се намеси в тази работа.

— Как се намесило правителството, Марк? — попита Мерилиз.

Марк се усмихна.

— Компютърното време — каза той. — Базата данни. Това е било единственото нещо, което Карун не е могъл да изпроси, да вземе на заем или да открадне. Компютърът бил натоварен със самото предаване на частиците — милиарди късчета информация. И това продължава да е така — благодарение именно на компютъра, не излизаме с глава някъде в средата на стомаха.

Мерилиз потръпна.

— Не се плаши — каза той. — Досега не е имало такива грешки, Мея. Никога.

— Все някога има първи път — промърмори тя.

Марк кимна към Рики.

— Как е разбрал? — попита той своя син. — Как е разбрал Карун, че човек трябва да е в спящо състояние, Рик?

— Когато сложил мишките със задницата напред — каза Рик бавно, — те били добре. Поне докато не ги пъхнел целите. Те не били в ред само, когато ги пускал с главата напред. Нали така?

— Точно така — каза Марк. Служителите се приближаваха, бутаха мълчаливата количка на забвението. В крайна сметка, нямаше да има време да завърши. Може би така щеше да е по-добре. — Не

били нужни много експерименти, за да се разбере какво точно става. „Разходката“ задушила изцяло превозваческия бизнес, деца, но затова пък дала възможност на експериментаторите да се развихрят.

Да. Мудното влачение на краката пак бе станало лукс и експериментите бяха продължили повече от двадесет години въпреки че първите тестове на Карун с упоени мишки, го убедили, че когато животните са в безсъзнание, те не изпитват последиците от това, което от тогава нататък бе известно като „ефект на разходката“.

Те с Москони бяха упоили няколко мишки, пъгнаха ги през Терминал 1, посрещнаха ги от другата страна и зачакаха с нетърпение пациентите им да де събудят... или да умрат. Те се бяха разбудили и след кратък период на възстановяване, продължиха мишия си живот — без никакво неблагоприятно въздействие върху функциите им. Тези мишки бяха първите от няколко поколения, изследвани много задълбочено. Не се появиха дълготрайни изменения, не умираха по-рано, поколенията им не бяха с две глави или зелена козина или някакви други трайни последици.

— Кога започнали с хора, татко? — попита Рик, въпреки че сигурно го беше учил вече в училище. — Разкажи тази част!

— Искам да зная какво е станало с мишките! — пак повтори Пати.

Въпреки, че служителите бяха стигнали да началото на тяхната редица, (те самите бяха в края ѝ), Марк Оутс направи пауза и размисли.

Първите хора, телепортирани с „разходката“, не бяха астронавти или летци-изпитатели, бяха затворници-доброволци, чиято психическа стабилност не бе изследвана кой знае колко задълбочено. Всъщност учените, които в момента се занимаваха с този проект (Карун не беше сред тях, той бе станал това, което обикновено се нарича „почетен ръководител“), смятаха, че колкото по-ненормални са те, толкова по-добре. Ако един чалнат може да премине през процеса и да излезе от него в добро състояние, или поне не по-лошо от това, в което е бил преди процеса, това значи, че процесът вероятно е безопасен за бизнесмените, политиците и манекенките по света.

Шест души доброволци бяха доведени в Провинс, Върмън (едно място, което от тогава доби световна известност), упоени с газ, и пуснати през Терминала един след друг.

Марк разказа това на децата си, защото и шестимата дошли на себе си и се чувствали много добре и съвсем бодри, благодаря. Той не им каза за седмия доброволец. Този човек, който може да е бил реален или митическа фигура, или пък, (най-вероятно) комбинация от двете, дори си имаше име: Руди Фоджа. Смята се, че Фоджа е бил осъден на смърт във Флорида за убийството на четирима старци, по време на събиране с игра на бридж. Според апокрифното предание, обединените сили на Централното разузнавателно управление и ФеБеРе-то, дошли при Фоджа с едно единствено предложение, на което той е можел да отговори само с „да“ и „не“, да го приеме или да го отхвърли, без шанс то да бъде подновено. Предложението е било да бъде телепортиран в будно състояние. Излизаш от процеса здрав и ние ти връчваме заповед за помилване, подписана от губернатора Търгуд. Излизаш си свободен и ако щеш се записваш в някоя религиозна секта, ако щеш отиваш да изчистиш още някой друг старец, докато си играе бридж по жълти панталони и бели обувки. Ако излезеш мъртъв или полудял, такъв е животът. Както се предполага, че казала котката. Какво ще кажеш?

Фоджа, който добре разбирал, че в щата Флорида не се шегуват, когато става въпрос за смъртно наказание, и чийто адвокат му бил казал, че най-вероятно той ще е следващият, който ще яхне електрическия стол, казал добре.

Доста голяма група учени присъствали на Големия ден през лятото на 2007, но ако историята за Фоджа беше вярна — а Марк вярваше, че е така — той се съмняваше, че някой от тях е проговорил. По-вероятно да е проговорил някой от охраната, която го придружила в самолета от Рейфърд до Монпелие, а после с бронирана камионетка до Провинс.

— Ако мина през тази работа жив — бил казал Фоджа, — искам да изям едно печено пиле, преди да духна отгук. — Тогава той прекрачил през Терминал 1 и веднага излязъл от Терминал 2.

Излязъл жив, но не бил в състояние да си изяде билет. В пространството той преминал разстоянието от две мили за 0.000000000067 от секундата (засечено от компютър) и за това време косата на Фаджа станала снежно бяла. Физически лицето му не се променило — не се набръчкало, не се съсухрило или провиснало — но създавало впечатление за невероятна състареност. Фоджа се затътрил

през терминала, очите му били изскочили и пусти, устата му се присвивала, протягал ръцете си напред. Започнал да пелтечи нещо. Учените, които били събрани около него, се отдръпнали назад и не, Марк не вярваше някой от тях да е проговорил, в края на краищата те са знаели за плъховете и за морските свинчета, и за хамстерите, за всички животни с малко повече мозък от дъждовен червей. Сигурно са се чувствали като немските учени, дето се опитвали по изкуствен път да накарат еврейските жени да забременеят със сперма от немски овчари.

— Какво се случи? — извика един от учените (казват, че бил извикал). Това бил единственият въпрос, на който Фоджа успял да отговори.

— Там е вечността — казал той и паднал мъртъв, от нещо, което после се оказало масивен инфаркт.

Събраните учени били оставени с неговия труп, (за който се погрижили по-късно от ЦРУ и ФеБеРе-то) и с това странно и ужасно предсмъртно изявление: *Там е вечността*.

— Татко, искам да знам какво станало с мишките — повтори Пати. Единствената причина, поради която тя успя да зададе пак въпроса си, бе, че мъжът със скъпия костюм и лъснатите обувки, бе започнал да създава някакви проблеми на служителите. Той не искаше да поеме упоиващия газ и се опитваше да прикрие това с много приказки, съвсем по момчешки. Служителите се опитваха да си изпълняват задълженията, доколкото могат — усмихваха се, успокояваха го, убеждаваха го, — но това забави ритъма им.

Марк въздъхна. Той бе отворил тази тема — само за да отвлече вниманието на децата си от предварителната „пътна треска“ — и сега трябваше да я затвори, колкото можеше по-близо до истината, без да ги разтревожи или разстрои.

Той нямаше да им каже например за книгата на С. К. Самърс „Политика на «разходката».“ Тя съдържаше една глава, в която бяха събрани по-достоверните слухове за „разходката“. Там беше и историята на Руди Фоджа, оня с убийствата в бридж клуба и неизяденото пиле. Съдържаха се историите на тридесетина други (повече или по-малко, кой знае) доброволци, изкупителни жертви или луди, които пътували с „разходката“ в будно състояние през последните триста години. Повечето от тях пристигали мъртви.

Останалите били неспасяемо луди. В някои случаи, моментът на появяването им на Терминал 2 просто ги шокирал до смърт. Разделът със слухове и апокрифи в книгата на Самърс съдържа и други неприятни факти, като например, че „разходката“ на няколко пъти е била използвана като смъртоносно оръжие. В най-известния от тези случаи (и единствения документиран), който бе станал само преди тридесет години, един от изследователите на „разходката“ Лестър Майкълсън бе завързал жена си с капроновото въже на дъщеря им и я блъснал, докато пиццала през Терминал 1, в Силвър Сити, Невада. Но преди това изтрил от пулта всички възможни терминали, през които бедната госпожа Майкълсън е можела да се появи — всички, от съседния Рино до експерименталната станция на една от луните на Йов. Така че госпожа Майкълсън беше вечно на път някъде из озоновия слой. Адвокатът на Майкълсън, (след като било доказано, че Майкълсън е психически здрав и може да бъде изправен през съда (може би в тесните рамки на закона той беше психически здрав, но на практика Лестър Майкълсън си беше луд за връзване), опита нов вид защита: неговият клиент не би могъл да бъде съден за убийство, защото никой не би могъл да докаже окончателно, че госпожа Майкълсън е мъртва.

Това създаде ужасяващия призрак на една жена, разпръсната, но все още жива, крещяща отчаяно... завинаги. Майкълсън бе осъден и екзекутиран.

Освен това, Самърс твърдеше, че „разходката“ била използвана от различни доморасли диктаторчета, за да се отърват от политическите си противници и дисиденти. Някои смятаха, че мафията имала свои собствени станции с терминали, свързани за централния компютър чрез техните хора в ЦРУ. Смяташе се, че мафията използвала нулевото състояние на пулта с терминалите, за да се отърве от тела, които, за разлика от нещастната госпожа Майкълсън, вече са били умъртвени. От тази гледна точка разходката се бе превърнала в яма или каменна кариера, в която се захвърлят телата на убитите.

Всички тези данни бяха оформили заключенията на Самърс относно „разходката“ и това, естествено, пак доведе до въпроса на Пати за мишките.

— Ами — каза Марк бавно, докато жена му му правеше знаци да внимава, — дори и сега никой не знае със сигурност, Пати. Но всички

опити с животни — и мишки включително — са довели до заключението, че ако едно такова пътуване чисто физически се извършва незабавно, то психически — отнема много време.

— Не разбирам — каза Пати навъсено. — Знаех си, че няма да разбере.

Но Рики гледаше баща си замислено.

— Те продължавали да мислят — каза той. — Опитните животни. И ние бихме продължили, ако оставахме в съзнание.

— Да — каза Марк. — Сега вярваме, че е така.

Нещо се надигаше в погледа на Рики. Страх? Възбуда?

— Това не е просто телепортиране, нали татко? Тук става въпрос и за някакво изкривяване на времето.

Там е вечността, помисли си Марк.

— До известна степен — каза той. — Но това е фраза от комиксите — звучи добре, но нищо не значи, Рик. Изглежда, всичко се върти около идеята за съзнанието и факта, че съзнанието не се разчленява, а се запазва цяло и неизменно. Освен това то запазва някаква особена представа за времето. Но ние не знаем как чистото съзнание измерва времето и дори дали това понятие има някакво значение за чистия разум. Не сме в състояние да обхванем какъв смисъл се влага в понятието „чист разум“.

Марк замълча, разтревожен от погледа на сина си, който бе станал изведнъж остър и любопитен. *Той разбира, а не разбира*, помисли си Марк. *Твоето съзнание е най-добрият ти приятел. То може да те забавлява, когато няма какво да четеш, когато няма какво да правиш. То може да се обърне срещу теб, ако не го захранваш прекалено дълго. Може да се обърне срещу теб, което означава да се обърне срещу себе си, да се осверепи, може би дори да се самоунищожни в един немислим акт на авто-канибализъм. Колко дълго бе там вътре измерено в години? 0.000000000067 от секундата за тялото да пропътува разстоянието, а колко дълго за неразчлененото съзнание? Сто години? Хиляда? Милион? Милиард? Колко дълго със собствените си мисли в едно безкрайно бяло поле? И тогава, след милиард вечности, сблъсък при връщането на светлината на формата и на тялото. Кой не би полудял?*

— Рики... — започна той, но служителите пристигнаха с количката си.

— Готов ли сте? — попита един от тях. Марк кимна.

— Татко, страх ме е — каза Пати с тънко гласче. — Ще боли ли?

— Не, миличка, разбира се, че няма да боли — гласът му бе достатъчно спокоен, но сърцето му тупаше забързано — винаги така тупаше, въпреки че това беше нещо като двадесет и петата му „разходка“. — Аз ще съм пръв и ще видиш колко е лесно.

Служителят го погледна въпросително. Марк кимна и се усмихна. Маската се приближи към лицето му. Марк я взе в ръце и дълбоко вдъхна от мрака.

* * *

Първото нещо, което видя, бе строгото черно Марсианско небе, което се виждаше под свода, обкръжаващ Уайтхед Сити. Тук бе нощ и звездите излъчваха огнен блясък, за който на земята не можеше да се мечтае.

Второто нещо, което достигна до съзнанието му, бе някакво брожение в залата за възстановяване — бърборене, после викове, после пронизителен писък. *О, мили боже, това беше Мерилиз!* помисли си той и с мъка се надигна от кушетката, борейки се с вълните на замайването.

Последва още един писък и той видя служителите да се втурват към техните кушетки, червените им престилки се вееха около коленете. Мерилиз залитна към него, като сочеше нещо. Тя пак изпищя и се свлече на земята, бутвайки с безсилна ръка празната кушетка, която бавно се изтърколи по пътеката.

Но Марк вече бе проследил посоката на сочещия ѝ пръст. Той бе видял. Това, което бе в очите на Рик, не било страх, било е възбуда. Трябваше да се сети, защото познаваше Рики — Рики, който бе паднал от най-високия клон на дървото в задния им двор, когато бе само на седем и си бе счупил ръката (добре, че се бе отървал само с това). Рики, който се осмеляваше да се движи по-бързо и да стига по-далече със своя слайдборд от всяко друго дете в квартала. Първият, който дръзваше да направи нещо. Рики не знаеше що е страх.

Досега.

До Рики, сестричката му блажено спеше. Онова, което някога беше синът му, се гърчеше на кушетката — дванадесетгодишно момче със снежнобяла коса и с невероятно състарени очи, роговицата им бе станала болезнено жълта. Това бе едно същество по-старо от времето, маскирано като момче, и въпреки това подскачаше и се гърчеше с някаква неприлична радост и при неговото задавено, лудо кискане, служителите се отдръпнаха ужасени. Някои от тях избягаха, въпреки че са били подготвени точно за такива немислими варианти.

Старческо-детските крака се свиваха и трепереха. Ръчички, като грабливи лапи се извиваха и танцуваха във въздуха. Те изведнъж се свиха и нещото, което беше синът му, започна да дере лицето си.

— По-дълго, отколкото си мислиш, татко! — изкиска то. — По-дълго, отколкото ти си мислиш! Задържах дъха си, когато трябваше да поема газа! Искях да видя! Видях! Видях! По-дълго, отколкото ти си мислиш!

Като крякаше и пицеше, нещото което лежеше на кушетката задра лицето си и изведнъж изтръгна окото си. Шурна кръв. Залата за възстановяване се превърна в менажерия от пицци гласове.

— По-дълго, отколкото ти си мислиш, татко! Видях! Видях! Дългата разходка! По-дълго, отколкото ти си мислиш...

То каза и други неща, преди служителите да успеят най-накрая да го отведат, избутвайки бързо количката му, докато то пицеше и дереше очите си, видели невиджданото във вечността. То каза и други неща и тогава започна да пици, но Марк не чу, защото той самият пицеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.